

hvor Kommunerne kom til Staten og ønskede at faa Arbejder udført, som de ikke havde Kapital til, og derfor ønskede Laan fra Statens Side. Derfor udtalte vi ogsaa i vor Betænkning her i Folketinget, at hvis dette kom til at foreligge, var vi villige til at tage hele dette Spørgsmaal op til Overvejelse. I det hele taget udtalte vi med Hensyn til Laanespørgsmaalet, at hvis man fra Flertallets Side i dette høje Ting havde vist Imødekommenhed til Forhandling med os om Lovforslaget i det hele taget og navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om direkte Tilskud til Arbejdslønnen, var vi for vort Vedkommende villige til at stille Ændringsforslag til Lovforslaget. Det har vi udtrykkelig sagt i vor Betænkning, og det ved alle Medlemmer af Udvalget her i dette Ting. Hvis man havde været imødekommende overfor os, havde vi været villige til at stille Ændringsforslag, men vi gjorde det ikke, fordi en saadan Imødekommenhed fra anden Side ikke blev vist os. For øvrigt er der jo her ikke Tale om noget direkte Tilskud til Arbejdslønnen, det var det, vi for vort Vedkommende afgørende satte os imod.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard udtalte om Venstres Forslag her i Indstillingen, at det er mærkeligt, da de Arbejder, der bliver Tale om, jo i Virkeligheden først kan komme til Udførelse efter 1. Februar, efter at Pristallet er kommet, naar der altsaa antagelig er kommet en almindelig Nedgang i Lønningerne. (*Dahlgaard*: I det væsentlige!). Ja, saa siger vi i det væsentlige. Jeg kunde fristes til at spørge: Er det ærede Medlem i Princippet med paa vort Forslag, indtil Pristallet kommer? Det er jo egentlig det, som laa i det ærede Medlems Udtalelse, og hvis det ærede Medlem er det, saa stiller han sig altsaa ikke afvisende overfor Princippet i vort Forslag. Men jeg vil for øvrigt gerne i denne Forbindelse henvide til, at der er slet ikke noget urimeligt eller noget, som det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen (Holbæk A.) udtrykte det, reaktionært og kontraktsstridigt og arbejderfjendtligt i dette vort Forslag.

Jeg maa bede ærede Medlemmer se ganske nøgternt paa Sagen og betragte Forholdene, saaledes som de nu en Gang former sig ved Virksomhederne ude over Landet. Og hvad er det, der sker? Der sker dette, at det ene Sted efter det andet ude ved de store Virksomheder optages der Forhandlinger mellem Arbejdsgivere og Arbejdere for at finde Muligheder for, at Virksomhederne kan fortsætte, at Arbejderne ikke skal komme ud i Arbejdsløshed.

Jeg peger paa et Par enkelte Eksempler, som har været fremme i Pressen i den sidste Tid. Det store Firma i Aarhus Sabroe har forhandlet med sine Arbejdere om en Reduktion af de tarifmæssige Lønninger for derigennem at skabe Muligheder for, at Virksomheden kan fortsætte i Stedet for enten at indskrænkes meget eller helt at standse. Og der har været Udsigt til at komme overens med Arbejderne; men Hovedledelsen indenfor Fagforeningerne sætter sig imod det. Jeg peger paa en stor Virksomhed nede i Kolding, en Klædefabrik, der beskæftiger mellem 100 og 150 Mand, hvor saadanne Forhandlinger ligeledes er blevet taget op; og efter hvad jeg har set i Pressen, var der mellem Ledelsen og Arbejderne blevet Enighed om Nedsættelse af den tarifmæssige Lønning med 15 pCt., for at Virksomheden kunde holdes i Gang i Stedet for, at Arbejderne skulde ud i Arbejdsløsheden. Hvem kuldcastede det? Det gjorde Hovedledelsen, den sagde nej.

Tariffelligdommen skal opretholdes, selv om Arbejderne derved skal kastes ud i Arbejdsløsheden; det er det, man vil fra Hovedledelsens Side, fra Socialdemokratiets Side. Forholdet er, som jeg har udtrykt det ogsaa tidligere her i Salen ved dette Lovforslags Behandling, at man fra Arbejdernes og fra Ledelsens Side siger: Hellere Arbejde end Understøttelse, hvis det er til fuld tarifmæssig Betaling, men skal der være Tale om Arbejde til lavere Betaling, saa siger vi nej, saa foretrækker vi Understøttelse.

Det er den store Forskel paa deres og vor Opfattelse. Selv om Arbejderne skulde komme til at arbejde for en noget lavere Løn end den tarifmæssige, er det langt bedre og langt lykkeligere for disse Arbejdere og for deres Hjem, at de bliver i deres Arbejde, end at de skal kastes ud i Arbejdsløshed. Det er vort Hovedsyn paa dette Forhold, og jeg tror, at efter som Forholdene udvikler sig, vil dette Synspunkt, som vi her gør os til Talsmænd for, komme til at gribe dybt ned i Arbejdernes egne Rækker, fordi det til syvende og sidst er det Synspunkt, der tjener Arbejdernes Interesser langt, langt bedre end denne stadige Holden Tariffen for Øje. Den skal opretholdes, og alle de, der vil røre ved den, er Løntrykkere; det er stadig det, vi hører. Men efterhaanden som Forholdene udvikler sig, skal det nok vise sig, at der ogsaa kommer Forstaaelse af, at det Standpunkt, vi i dette Spørgsmaal indtager, er et Standpunkt, som ikke blot er sagligt forsvarligt, men i det lange Løb ogsaa tjener Arbejder-